

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá trispotna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 241.

V Ljubljani, v soboto 18. oktobra 1884.

Letnik XII.

Deželni zbor kranjski.

XIII. seja, 17. oktobra 1884.

(Konec.)

Dr. Poklukar poroča o nasvetu dr. Bleiweisa, da ima uradni jezik deželnih uradov, deželnemu odboru kranjskemu podrejenih, od 1. januarja 1885 naprej biti slovenski. To je že bilo od l. 1869 do 1878 ter je čisto naravno; vendar pa je treba to reč vnovič skleniti, da se odpravi sklep deželnega zbora l. 1878.

G. Dežmanu se predlog Bleiweisov zdi čisto nepotreben. Ko bi se to o načelu sprejelo, bi bilo treba več izjem, ki bi jih bili deželni odborniki prav lahko razložili odseku. Stavbeni urad bi nikakor ne mogel uradovati slovenski, in ko bi se mu to ukazalo, bi bilo to reči sami na škodo. Enako bi bilo s prisilno delavnico, z zemljišno-odveznim zakladom itd. Deželni odbor je vse storil, kar je le mogel, da se vstreza načelom izrečenih v Bleiweisovem predlogu. Ako se bo to splošno sprejelo, bo velika zmešnjava nastala v deželnih uradih in knjigah.

Deželni glavar odgovarja Dežmanu, da se je kolikor mogoče držal zborovega sklepa.

Dr. Bleiweis Dežmanu pravi, da iz njegovih besed še le sprevidi, kako je prav storil, da je stavil svoj predlog. Ravno Dežmanova stranka je napravila zmešnjave. Govornik misli, da stavbeni urad bi lahko slovenski uradoval, kakor se večinoma že zdaj godi tudi pri mestnem stavbenem uradu. Iz Gorice in Trsta dobivamo italijanske, iz Dalmacije hrvatske, iz Ogerske madjarske dopise, samo mi naj vsem odgovarjamo nemški.

G. Murnik odgovarja Dežmanu, da deželno-odborovega sklepa ni, o katerem govori Dežman. Tudi trdi, da so knjige v neredu, pa gospodje poslanci naj se prepričajo, da so knjige v najlepšem redu. Ako bi kdo drug tako govoril o uradnikih, bi mislil, da je morda kje kaj slišal, ali da Dežman tako govori, ki ima priliko vse sam pregledati, to se mu vendar ne zdi prav.

G. Dežman trdi, da je deželni odbor vendar le sklenil, deželnim uradom naročiti, naj slovenski uradujejo.

G. Murnik mu ugovarja, da to ni res in g. Apfaltrern vsled tega predlaga, naj se zbornici predloži zapisnik dotične seje, da se bo pokazalo, kdo ima prav, ali Dežman ali Murnik.

G. Detela trdi, da se tudi on ne spominja takega sklepa, kakoršnega omenja g. Dežman, in konečno še g. glavar pristavlja, da bi ne bilo odveč, ko bi se zapisnik predložil deželnemu zboru.

Poročevalec dr. Poklukar odločno pobija ugovarjanje in sumičenje gg. Dežmana in Apfaltrerna, rekši, da naj se prej podučita, ako hočeta govoriti, in se ne bodo slišale take reči, kakor včeraj, ki je skoraj sramotno, da se je kaj takega slišalo v našem zboru, in sicer še od moža, ki hoče prvo besedo imeti na uni strani.

Baron Apfaltrern v svoje opravičenje odgovarja, da ni neveden in da bi mogel več govoriti, ako bi hotli več poslušati.

Dr. Poklukar ga zavrača, da bi bil gledé svojih pomislikov o 10 % prikladi za normalno-šolski zaklad lahko zvedel od svojega sosedu, kar je pozneje zvedel od g. poročevalca.

Tudi g. Dežman se še nekaj izgovarja, pa ga dr. Poklukar zopet pobija, potem pa se sprejme naslednji predlogi upravnega odseka:

„1. Uradni jezik pri vsih deželnih uradih, deželnemu odboru kranjskemu podrejenih, je s 1. januarjem 1885 počenši, jezik slovenski.

2. Izvršitev tega sklepa nalaga se deželnemu odboru in njemu se ob enem prepušča, ono izjeme od tega sklepa določiti, ktere bi bile po sedanjih razmerah še potrebne.“

Konečno se sprejme tudi predlog Apfaltrernov, da se zboru predloži zapisnik odborove seje, o katerem je govoril Dežman.

Deželnega glavarja namestnik g. Grasselli potem prevzame predsedništvo.

Dr. Mošé poroča o prošnji občine Bled in Gorje gledé podpore za nastavljenje zdravnika v Bledu in predlaga v imenu finančnega odseka, da

naj se pooblasti deželni odbor občini Bled dati podpore 300 gold. za povzdigo Blejskih toplic, ako se prepriča, da je občina Blejska vse storila, kar je za povzdigo teh toplic potrebno.

G. deželni glavar grof Thurn prav toplo priporoča Blejske toplice deželnemu zboru in podpira odsekov predlog, ob enem pa prosi g. deželnega predsednika, naj tudi on podpira Bled s tem, da se bodo Bledu dovolile zdravstvene takse. G. glavar je govoril v začetku slovenski proti koncu pa nemški.

G. Kersnik se oglasi zoper predlog rekši:

„Jaz bom zoper ta predlog glasoval, ker čujem v njem nekaj družega, kakor so prosile občine, česar pa, — kakor odkritosrčno povem, ne umem. Vprašam vas, kako bo Blejska občina dokazala, da je storila vse kar je treba, da se Bled povzdigne v vrste kopelišč? Gospod poročevalec tega ni pojasnil, in želel bi gorko, da bode to storil v svoji konečni besedi. Pa še nekaj — jaz se bojim, da s tem sklepom napravimo zopet nevarno luknjo v naš deželni žep, ktero luknjo bode skušala občina za obično zmiraj bolj razširjati — in da se jim bo posrečilo to sčasoma tako — da je nam ne bomo več mogli zamašiti ali zakrpati.

Poleg tega pa se mi vidi, da občini Bled in Gorje niste tako silno ubožni, in da, ako bi se posamezni ondodnih grajščakov in gospodov s primerno požrtvovalnostjo lotili vprašanja, kako povzdigniti Bled v kopelišče, da potem ne bi trebalo sklepati nam o takih prošnjah.

Jaz predlagam, da se preide na dnevni red.“

Dr. Bleiweis tudi nasprotuje predlogu finančnega odseka, in omenja, da se za navadnega kirurga ne potrebuje tolika plača, kakor jo hočejo v Bledu dati zdravniku.

Predlog g. Kersnika se potem zavrže, predlog odsekov pa, ki ga je tudi poročevalec dr. Mošé prav gorko zagovarjal, sprejme.

G. Franju Vilharju se dovoli za izdavanje svojih glasbotvorov 100 gold. podpore, prošnja podpornega društva filozofov na Dunajskem vseučilišču in ribškega društva za podporo se pa odbijete. Gosp.

25.

LISTEK.

Mladega Gašparja življenje in trpljenje.

Prosto poslovenil I. S. Gombarov.

(Dalje.)

XVI. Poglavlje.

Gašpar preganjan kot begun. Čudno njegovo ozdravljevanje griže. Podučljivo poglavje za marsikoga, kako ne sme delati.

Gašparju se je večkrat prigodilo, da so ga ljudje za kaj imeli, kar ni bil, in da ga v njegovi ogledani obleki niso imeli za dijaka, kar pa je vendar bil.

Enkrat je šel o počitnicah na potovanje in je prišel tudi v slavni trg Lemberg ter si je hotel Lemberžane in njihov trg ogledati. Vse mu je lepo dopalo; okolica, ljudje in trg. Ko si tako vse ogleduje, stopi nekdo k njemu in mu reče: „Ljubi prijatelj!“ To je Gašparja zelo razveselilo, da so ljudje tako prijazni ter se je lepo za pozdrav zahvalil. Uni pa ni bil samo prijazen, ampak tudi radoveden ter

ga je vprašal: od kod in kam? Gašpar mu je vse odkritosrčno povedal, pa uni mu ni veroval. „Veš, kdo si ti? Begun!“ odgovori uni osorno in ga ob enem za ramo prime; bil je namreč to „ibljatar“. Tega pa Gašpar ni hotel verjeti ter pravi: ne; a uni spet reče: da, in tako sta se nekaj časa prepirala. Naposled je moral pred župana iti, kjer so ga ostro izpraševali, in prosto stanovanje dali, dokler ni dober prijatelj, ki je slučajno tje prišel, dokazal, da je Gašpar študent iz Prihove doma. Gašparju pa se je to prav zgodilo, zakaj pa ni svojih spričeval s seboj vzel na potovanje.

Enako se mu je godilo v Konjicah, blizu njegove domačije. Gašpar ni mislil, da mora, če gré uro daleč od doma, krstni list, šolsko spričevalo itd. s seboj imeti, da bi ne bil osebam javnega reda in varnosti sumljiv. Ko je toraj v Konjicah na trgu stal in po ljudeh gledal, prime ga nekdo za rame in ga po pôsu (potnem listu) vpraša, in ker Gašpar ni imel pôsa, moral je kot begun v grajščino, da se izkaže, kdo je in od kod. Sicer je bilo dosti kmečkih fantov, ki so ga poznali, pa nobeden se ni za Gašpara oglasil, ampak vsi so se na tihem smejali, češ, Gašpar je že tako učen, da se bo sam vedel

rešiti. Po dolgi preiskavi so ga res izpustili, ker nedolžnost naposled povsod zmaga, vendar kmalo poznej je prišel spet v enako nevarnost.

Ker so bile počitnice, si je Gašpar hotel enkrat prav počitka zavžiti; potegnil si je suknjo čez ušesa in se pri belem dnevu vlegel v posteljo. In ko je nekoliko časa lenobo pasel, odprla so se vrata in prišli so v hišo „ibljatarji“, ki so tobaka iskali. Vso hišo so preiskali, pa niso nič našli, ker pa s praznimi rokami vendar ne bi radi odšli, potegnili so Gašparja iz postelje, češ, on je begun, ker ima tako kratke lase. Gašpar je zatrjeval in se rotill, da je nedolžen, pa zastonj; ibljatarji so trdili svojo, odgnali Gašparja k sodniji in še le ondi so verjeli, ko so od sodnika slišali, da je Gašpar študent in ne begun, ker na Avstrijskem ne more biti nihče begun, ki še ni bil vojak.

Jako čudno se mi zdi, kako da je takrat vsak, ki ni imel pisem in pečatov s seboj, takoj se imel za beguna, če je le pred vrata stopil. Ali je morebiti takrat res bilo toliko begunov, in če jih je bilo, zakaj pa?

(Dalje prih.)

Faber je predlagal, da bi se ribškemu društvu dala podpora 30 gold., pa je ostal v manjšini.

Mariji Lovšin, ingrosistovi vdovi, se dovoli miloščina 120 gold.

Pri prošnji za podporo obrtne nadaljevalne šole v Ljubljani govoril je župan g. Grasselli ter je priporočal, da bi se tej šoli dovolila podpora 300 gold., kar je večina tudi sprejela. Odsek je bil nasvetoval samo 200 gold.

Za čipkarsko šolo v Žireh se je dovolilo 80 gold. podpore, prošnja Gregorja Vizjaka se je pa izročila deželnemu odboru v rešitev.

Poročilo deželnega odbora o deželno-kulturnih in zdravstvenih zadevah se vzame na znanje.

Dr. Samec potem poroča o cesti iz Žirov do Spodnjega Rogateca in se sprejmo naslednji sklepi brez ugovora:

1. Slavni deželni zbor naroči naj iz svoje srede voljenemu odboru 3 udov, da si s pomočjo zastopnikov vseh vdeležencev, potem okrajno-cestnih odborov Logatec in Idrija, dalje referenta deželnega odbora v cestnih zadevah in deželnega inženirja eventualno tudi dogovorno s politično gosposko preskrbi z ogledom na lici mesta vse potrebne informacije gledé cestnih črt Zora in Račevo in da pové potem svoje mnenje deželnemu odboru v posebnem poročilu. Deželni odbor pa ima potem na podlagi tega poročila, ter z ozirom na tehnične, ekonomične in na razmere prometa projektiranih cestnih črt staviti v prihodnjem deželno-zbornem zasedanju svoje nasvete gledé izpeljave onega načrta, ki se mu boljši zdi.

2. Deželni odbor se pooblasti, da v slučaju, ako se zastran sklada in zastran alternative Logatec-Rovte-Sovra-Žir in Logatec-Rovte-Račevo-Žir doseže sporazumljenje med cestnima odboroma Logaškim in Idrijskim in tudi med vdeležnimi občinami, dovoli deželno podporo v znesku 2000 gold. na korist dotičnemu cestnemu fondu in da dovoli tudi imenovanima cestnima okrajema priklade za dotični sklad. Dohodki iz teh priklad se ne smejo porabiti za druge cestne potrebe, ampak se morajo obrestnosno naložiti dotlej, da se začne graditi namenovana cesta.

3. Deželnemu odboru se naroča, da dožene vse v tem oziru potrebne izvedbe in o tem v prihodnjem zasedanju deželnega zbora poroča.

4. Deželnemu odboru se naroča, ako se sporazumljenje doseže, in ako se izpolnijo vsi postavni pogoji, da o uvrstitvi nameravane ceste Dolenji-Logatec-Rovte-Žir predloži deželnemu zboru v prihodnjem zasedanju postavni načrt.

Prošnje občine Motnik, Radence, Staritr in Novomesto gledé cestnih zadev se izročé deželnemu odboru v rešitev, prošnja občine Podkraj pa deželni vladi.

G. Svetec poroča o mestnem statutu Ljubljanskem in v imenu dotičnega odseka predlaga, da naj se ta statut izroči deželnemu odboru z naročilom, da do prihodnjega zasedanja z dogovoroma s slavno deželno vlado pripravi postavni načrt tega statuta in ga precej v začetku deželnemu zboru predloži. Ta predlog se sprejme brez ugovora.

Občini sv. Ožbalda, ki prosi razdelitev v dve občini, se odgovori, naj počaka dotlej, da se naredi nova občinska postava. G. Lavrenčič pri tej priliki vpraša, kaj je s sklepom gledé ločitve Vrhpoljske občine od Vipavske, in g. deželni predsednik odgovori, da še ni prišel noben odgovor od ministerstva, kteremu se je izročil dotični sklep deželnega zbora.

Poročilo deželnega odbora v § 8. marg. štev. 27., 28. in 29. letnega poročila se vzame na znanje, potem pa veliki posestniki za namestnika svojega deželnega odbornika izvolijo g. barona Tauffererja. Za pregled cestne črte iz Žirov v Logatec se izvolijo gospodje Samec, Lavrenčič in Faber, potem pa g. deželni glavar ob 1/2. uri popoldne sklene sejo, ter prihodnjo sejo napové na soboto ob devetih zjutraj.

XIV. seja, 18. oktobra 1884.

Deželni zbor kranjski pričel je danes svojo XIV. in zadnjo sejo, ki je bila napovedana ob devetih zjutraj, še le proti desetim. G. baron Apfaltrern e namreč v včerajšnji seji rekel:

„Jaz vem veliko reči in bi mogel veliko povedati, pa nečem, da ne bom škodoval koristim deželnim z razglašanjem reči, ki bi bilo v pojasnilo

tega, kar sem rekel, kar bi pa bilo, kakor pravim, deželi na škodo. (Oho! na levi.) To moje ravnanje je zvesto spolnovanje moje dolžnosti. Zato naj se mi pa nikar ne očita nevednost; ako hočejo gospodje več slišati, bom več povedal.“

Narodni poslanci so vsled tega v klubu sklenili od g. barona zahtevati, da naj pové, kar napačnega od deželnega gospodarstva vé, ako pa nič ne vé, naj svoje sumničenje prekličé. Gospodje dr. Mošé, dr. Bleweis in Murnik so bili izbrani, da se o tej zadevi z gospodom baranom dogovoré. Ti razgovori so trajali precej dolgo in bilo je skoraj deset, ko se prične zborovanje.

Ko se prebere in potrdi zapisnik zadnje seje, g. deželni glavar grof Thurn naznani, da so se pregledali vsi zapisniki deželno-odborovih sej, da pa v nobenem ne stoji sklepa, s katerim bi bil deželni odbor, kakor je včeraj g. Dežman trdil, deželnim uradom naročil slovenski uradovati. — G. Dežman se izgovarja, da je bilo napačno, kar je trdil včeraj (Čujte, čujte na levi med narodnimi poslanci.), da o takem sklepu res nič ne stoji v nobenem protokolu, on se pa dobro spominja, (veselost na levi), da je imel deželni odbor o tej zadevi obširen razgovor, ki se je njemu zdel tako veljaven, kakor sklep sam, in da so se precej potem po deželnih uradih izvršile velike premembe. — G. deželni glavar: To je gotovo, da trditev g. Dežmanova je bila jako drzovita in nevtrjena (sehr kühn und hinfällig). (Veselost na levi med narodnimi poslanci, na desni se posebno veselo smeja g. Dežman).

G. poslanec Murnik potem poroča o predlogu finančnega odseka, da se pripravi potrebni kapital v pokritje blagajničnih primanjkljajev deželnega zaklada. Primanjkovalo bo namreč okoli 60.000 gld.

To primanjstvo provzročile so sledeče okoliščine: 1. se je moral za zgradbo muzeja Rudolfinum plačati iz deželnega zaklada znesek 24.185 gld. 56 kr. in 2. morali so se poplačati za prenovljenje deželnih poslopij ter drugi vsled 600letne slavnosti narastli stroški v znesku 61.387 gld. 98 kr., ki se pa znižajo na 58.791 gld. 01 kr., ako se odbijejo stroški za omare, ki se bodo porabile v novem muzeji.

Brez ugovora se sprejmeta sledeča nasveta finančnega odseka:

„1. Deželni odbor se pooblasti, da v ta namen, da pripravi v pokritje vsakokratne blagajnične primanjke pri deželnem zakladu potrebni kapital okoli 60.000 gld. (šestdeset tisuč goldinarjev) sme zastaviti k glavinskemu premoženju omenjenega zaklada spadajoče javne obligacije po potrebi in do najvišjega zneska 60.000 gld. (šestdeset tisuč goldinarjev) po bankini valuti.

2. Deželnemu odboru se naroči, da zadobi Najvišje potrjenje temu sklepu deželnega zbora.“

Dr. Mošé poroča v imenu finančnega odseka o proračunu deželnega zaklada. V splošnji razpravi se oglasi g. baron Apfaltrern in izreče, da s svojimi gori navedenimi besedami ni hotel sumničiti deželnega gospodarstva, da mu ni nič znano o slabem gospodarstvu ali napačnem računanju, ampak da je imel v mislih edino le računski sklep, ki je tako nejasno sestavljen, da kmalo ne bo noben poslanec vedel, kako in kaj, ako pojde tako naprej.

Dalje g. baron Apfaltrern odgovarja gosp. dr. Poklukarju, češ, da ga je včeraj neolikano napadel, in se skuša opravičiti, da tako hude graje ni zaslužil. Naposled se silno razjari nad deželnim knjigovodjem, g. Ravnikarjem, ki pismeno od njega tirja zadostjenja za napade na njegovo osebo. Gosp. baron se huduje nad tem pismom, ki ga prečita in ki po njegovih mislih kaže veliko predrznost deželnih uradnikov, in konečno tirja od gosp. deželnega glavarja in deželnega odbora, da mora pričeti disciplinarno preiskavo zoper g. Ravnikarja in v prihodnjem zasedanju poročati, kako zadostjenje se mu je dalo.

Dr. Poklukar izreka svoje zadostjenje, da je g. baron Apfaltrern tako odločno preklical, kar je včeraj in prej enkrat govoril o katastrofi, ki žuga deželnemu gospodarstvu. Ako je on (Poklukar) včeraj bolj debelo govoril, kakor sicer, storil je to zaradi tega, ker ga je obhajala velika nevolja nad takim ravnanjem, kakor so ga kazali nasprotniki, in ki ga je zakrivil edino le g. Dežman, kteremu bi bili edinemu v deželnem odboru smeli očitati, da ni spolnil svoje dolžnosti. On je kriv, da se je pri stavbi muzeja tako zelo prekoračil proračun, in ne samo ta, ampak tudi una stran bi mu morala zaradi tega izreči nezaupnico!

Gosp. Dežman se skuša nekoliko zagovarjati,

potem pa poročevalec g. dr. Mošé zavrača gosp. barona Apfaltrerna in dokazuje, da so ničevi njegovi ugovori zaradi davka na žganje, ker so se enaki davki potrdili brez ovir tudi v drugih deželah. Ako so mu računski sklepi nejasni, naj pomisli, da ravno njegova stranka je l. 1882 sklenila, da se imajo so-stavljati tako in ne drugači.

Potem se prične posebna obravnava o deželnem proračunu za l. 1884. Pri četrti točki II. naslova (dnine) g. Robič predlaga, da naj se premenljive remuneracije in pripomoči za deželne uradnike in služabnike zaračunijo pri zakladu, pri katerem je dotični uradnik ali služabnik nastavljen. Ta resolucija se sprejme, ravno tako tudi resolucija finančnega odseka pri V. naslovu (1. žandarmerija), da se izreče zahvala žandarmerijskemu majorju g. Grampošiču, ker se je največ njemu zahvaliti, da se stroški za žandarmerijske potrebe znižajo na 12.300 gold.

(Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 18. oktobra.

Notranje dežele.

Na *Gorenje-Avstrijskem* prosil je „Schulverein“ podpore. „Linzer Volksblatt“, strogo katoliško-nemški list, o tem-le pravi, da bi bilo greh podpirati društvo, od kterega dežela nima prav nobene koristi, država in katoliška vera pa naravnost veliko nevarnost. Iz tega vzroka boče pač konservativna večina v Linškem deželnem zboru veliko dobroto storila deželi in državi, ako odreče „Schulvereinu“ vsako podporo, kajti njegovo delovanje je politično, postopanje njegovih pristašev, saj večina pa je Avstriji naravnost sovražna. Ravno taisti „Schulverein“, kterega čisto nemška dežela tako oistro obsoja, razšopiril se je tudi pri nas Slovincih po Štajarskem, Kranjskem, Koroškem in Primorji. Tudi tukaj hoče pripravljati tla Prusom, da bi ob svojem času laglje v Trst prišli, kamor so že dolgo namenjeni. Ne dajmo vendar, da bi se z našo pripomočjo ta protiavstrijska in veleizdajska nakana izvrševala. Mi smo zvesti Avstrijani in hočemo veri in cesarju zvesti ostati, to bomo pa najbolje dokazali, ako nemški „Schulverein“ nam le priložnost nezvestobe ponuja, po mogočnosti odbijemo. Ne delimo mu nikakih dobrot, nikakih podpor, in tudi če bi še tako človekoljubno zunanje lice kazal; vse je le pesek v oči, da bi ne videli izdajalskega namena njegovega. Premožni rojaki naši naj toraj „Schulvereinu“ namenjene kraje darujejo rajši pošteni „Narodni šoli“, ktera ima nalogo uboge in domoljubne ter cesarju zveste državljane izgojevati. stariši naj nas pa s tem podpirajo, da naj svojih otrok ne pošiljajo v take šole, ktere „Schulverein“ vzdržuje.

Pomena vredne so besede, ki jih je v *českem deželnem zboru* govoril cesarski namestnik feldmaršallajtenant Kraus gledé Herbstovega predloga, da bi se Češka razdelila v česko in nemško polovico. Rekel je, da v državi, kakršna je ravno Avstrija, ni mogoče, da bi se en narod toliko povzdignil nad drugega, da bi bil prvi za gospoda drugi za hlapca. V Avstriji je le enakopravnost vseh narodov mogoča in le ta ima nado na vspeh in na srečo narodov. Naj se dá vsakemu svoje, vsakemu kar se mu prilega in Avstrija bo kmalo srečna država brez primere. Čisto napačna pa je ideja nemško-liberalcev, da hočejo s tem spravedljivost doseči, ako bi se dežela razdelila. Delo je, naravnost rečeno, neizvršljivo, kajti odločno se mu bodo vprli vsi, ki imajo nalogo čuvati stoletja staro kraljevino pred zgodovinskim razpadom. — A kaj pomaga liberalnim Nemcem resnico še tako živo pripovedovati; gluhi so za njo in ostanejo gluhi. Nemec v Avstriji drugega ne pozná nego gospodstvo, in je nesrečen, ako se mu tisto iz rok izpuli in na njegovo mesto postavi enakopravnost. Stoletja životarili so v Avstriji Slovani, preden se je čula taka misel iz ust cesarskega moža na javnem mestu; sedaj pa se je čula in to si hočemo smatrati za dobro znamenje.

Klubi *deželnega zbora galiskega* pečajo se s predlogom grofa Dzieduszyckega, da naj se po vseh galiskih srednjih šolah in po univerzah učita oba deželna jezika, namreč poljskih in rusinski. Po tistih srednjih šolah, kjer je učni jezik rusinski, vpelje naj se poljščina za obligatni predmet; kjer je pa poljščina učni jezik mora se rusinščina poleg taiste učiti. Povod temu predlogu je dala narodna enakopravnost, ktero hočejo Poljaki dejansko izvrševati pri svojih sorojakih Rusinih. Rusinščina vpeljala se bo po Galiciji v urade, kjer take potrebujejo in v šole, da se jo priučé tudi Poljaki. S poljščino se bo pa ravno tako godila. Vsled tega se bo ondi omogočilo, da bodo Poljaki lahko med Rusini, lé-ti pa lahko med Poljaki službovali. Vsak, kdor bo hotel javno službo dobiti, bodisi v administrativnem ali pa v pravnem stroku, moral bo dokazati temeljiti znanje obek jezikov. Kaj pa pri nas? Tako daleč smo sicer dospeli, da se to zahteva. Ali jo pa dotični kandidat zná, in ako je

tudi zmožen slovensko pero v roke vzeti, je pa vendar-le še velikansko vprašanje, ki se ne bo prej rešilo, kakor še le tedaj, ko privatna spričevala v tem oziru ne bodo merodajna in slovenščina za vse obligaten predmet postane, kakor je za Slovence nemščina obligatna. Preden se pa to zgodi, moral bi se pa odpraviti nek paragraf naše vstave, ki pravi, da se ne sme nihče siliti k poduku v drugem deželnem jeziku. Sicer bi pa tu ne bilo nikake sile, temveč bi bilo vsakemu Nemcu na prosto voljo dano, ali dotične srednje šole obiskovati in pa se slovenščine učiti, kakor se uči latinščine, grščine itd. ali kakor se uči Slovenec nemščine; ali pa naj si poišče druge, nemške gimnazije in drugod kruha. Sile bi ne bilo nobene potreba, ker bi vsakega razmere same silile.

Iz *Levova* dohaja vest, da pričakujejo odstopa ali cesarskega namestnika ali pa deželnega maršala. Povod eni ali drugi odpovedi je neki medsebojni razpor, ki je med obema gospodoma nastal v kazini plemenitašev. Govori se celo, da je tudi minister Ziemialkovski v to zapleten.

Vnanje države.

Med *Nemčijo* in *Francozi* nastopilo je gledé afrikanških pridobnin ob Kongu nekako sporazumljenje, vsled kterega bodele obe državi vzajemno ondi postopali. Sprejeli ste predlog, da naj se vpelje prosta trgovina, sicer naj pa za veliko reko Kongo veljajo vodne in broderske postave kakor so taiste na Donovi v navadi. Poglavitna skrb bo obema državam, da se afrikanška trgovina vrtdi in zavaruje pred vsakojakim napadom, bodisi od strani sosednjih zamorcev, kakor tudi, da bo zadosti podpore imela v oziru na pomorske tolovaje. Bismarek je v tem smislu francoskega prvega ministra že toliko na svojo stran pridobil, da ga že lahko okoli prsta ovije gledé afrikanških razmer. Jules Ferry mu je dovolil, da se smeje Nemci ob Kongu, kjer bodo sosedje okoli Nigra naseljenih Francozov, popolnoma prosto gibati, ako bodo francosko imetje in početje spoštovali. Tudi so se Francozi že izjavili, da ne zahtevajo razširjave proste trgovine tudi po Senegal, Gvineji in po Gabonski naselbini. Konferenca, na kateri se bodo vse te in druge potrebne reči natanjko določile, ne bode še konec tega meseca, temveč pozneje enkrat, kedar se bodo države že med sabo dogovorile, da se jim ne bo tako godilo, kakor v Londonu na egiptovski konferenci. Tudi Amerikance je Bismarek na tisto povabil in preden iz Berolina v Washington pisanje pride, se vendar-le nekaj vode uteče. Ravno tako, preden se vrne. Dobro se bodo morali podvizati, če jo bodo hotli do konca novembra skupaj spraviti.

Odločna beseda evropskih poroških veleosti za *egiptovski dolg* vendar ni bila glas vpijočega v puščavi. Se ve da jo je pri tem zdatno podprla dotična mednarodna pogodba, v kateri se menda nahaja točka, ki dela egiptovskega ministra z vsem svojim premoženjem za to odgovornega, da se zunanji dohodki vedno le v blagajno stekajo, ki je namenjena za poplačilo dolga. V Egiptu so tudi nekaj enacega slutiti morali, kajti kakor se bodo naši čitatelji še spominjali, ni še dolgo tega, da smo priobčili telegram, v katerem je bilo govorjenje o pisanji egiptovske vlade na Nubarja, da naj se nikari nič ne boji, če mu tudi poroki zasobno premoženje zarubijo, ker je zunanje dohodke v dolžniško blagajnico vstavil, egiptovska vlada mu bo vse povrnila, kar bi mu vzeli. Kakor se kaže, so se morali pa menda v Kahiri kar čez noč premisliti, kajti včerajni telegram prinaša nam novico, da je Nubar poroškim velesilam že pisal, da se zunanji egiptovski dohodki zopet kakor poprej stekajo v blagajnico za povračilo dolgov. Mogoče, da si je Nubar sam mislil: „boljše je, drži ga, kakor pa lovi ga“, in je vladi prigovarjal, da se je stara navada zopet vpeljala; mogoče je pa tudi, da si je vlada sama premislila, da bi bilo bolje nekoliko odjenjati, kakor pa Nubarju premoženje povračati, ker še odškodnine ne more skupaj spraviti, na katero še vedno v Aleksandriji poškovani inozemci čakajo. Brzovaj nam bo že poročal vzrok tega preobrata, ki je skoraj ravno tako Evropo iznenadil, kakor malo dni poprej napovedan bankerot sam.

Huda se je godila *Kitajcem* v Hanoju, kjer so jih Francozi napadli in popolnoma premagali. Napoleonu se je pri Moskvi slaba godila; to kar je on v velikem na Ruskem doživel, staknili so Kitajci doma v Hanoju, kamor so bili prišli Francoze nadlegavat. Kakor je brzovaj poročal, jih je padlo en dan 3000, med temi je zapovednik in še več drugih večjih glav. Kitajce je vsled tega prepadel tak strah, da so vse popustili, mrtve, ranjene, prtljago, živež in drugo ter so bežali v neznanski zmešnjavi. Vsa vojska je razdejana, da je groza, in kakor pravijo, so bili menda to še najboljši vojaki, kar jih Kitajci premore. Na Francozkem so pa vsled teh najnovejših poročil takih misli, da bi dobro bilo in silno potrebno, sedaj le zdatne pomoči na kitajsko zemljo poslati, da bo francozskim vojevodam mogoče pridobljene zmage po mogočnosti porabiti in okoristiti se z njimi, kar je ravno toliko vredno, kakor vsaka nova zmaga.

Izvirni dopisi.

Iz štajarske Ribnice, 16. okt. („Šulferajnovci“. *Prerokovanje. Program Slovencev.*) Politično mišljenje dela med raznimi strankami dandanes najhujše propasti in globelji; spreminja prepričanja v strasti, a iz strasti nastane — sovraštvo. Iz poslednjega opisa „šulferajnarjev“ (glej „Slov.“ št. 236), v našem gnjezdu, kjer so svojemu društvu že res več ko treba privržencev vlovili, pač lahko slednji razvidi, kako trnjeva je nam zavednim Slovincem v tem zakotji naša pot, kako večkrat ogrenjeno življenje. Kar še ni bilo pred par leti, nastopilo je sedaj. Na zboriših, sejnih, shodih, krémah, da, celo po cestah naletiš sedaj na pričajoče se za narodnost in „špraho“, a kjer to še jezik molči, pa prezirljivi pogledi povedó. Povsod ti predmetavajo ti zagrizenci prednost Nemcev pred Slovenci; povsod slišiš in izveš, da le z nemščino človek najdalje pride, kakor da bi bil neresničen pregovor: le s poštenjem najdalje prideš, in bi se čez kratko imelo vršiti zopet kako preseljevanje narodov. Pri tem pak še zbadajo, kjer le mogoče, vsacega zavedneža svoje slovenske narodnosti in menijo se delati mogočne, ako zaprečujejo in v ničevost spravljajo napore Slovencev, ter pometajo pred njih pragom. To vam je životarenje, to borba, ktere početnik je prusjaški „šulferajn“, ono pošteno društvo, ki se nikakor ne peča s politiko! (Naj bi se tako ne! Vr.)

Nad vse zanimivo mora za nas biti, da se že Nemci sami sramujejo tega društva in se mu po robu postavljajo; toda posili-nemcem je dobra že od kedaj vsaka navržena kost. Je-li ti vodje, denarničarji in nabiratelji udov tudi v resnici vedó, kaj vse to društvo namerava, kam škili in kaj je njega končni smoter? Toda znano pa je, da kolovodje tega društva pri nas imajo poleg daru hvalisanja vsega kar je nemško, tudi dar — prerokovanja. Tukajšni društveni denarničar se je namreč proti narodnjaku izrazil, da naj se tudi Slovenci pristopu k društvu trdovratno vpirajo, nič jim ne bo hasnilo to, ker čez dve leti bo govoril že meč. Ko mu narodnjak odvrne, ali res misli, da čez dve leti pride že Bismark? je ta v zadregi odgovarjal, o temu času si bo kmet pomagal sam. Kaj je menil s tem poslednjim povedati, to ostane njegova tajnost, da bo pa govoril meč, to je moral morda ob binkoštnem shodu nekje v Građeu slišati in potem naj še reče kdo, da društvo takih nazorov in naporov se ne peča s politiko? Ker pa je društvo proti-avstrijsko in v resnici po svojem postopanju že rovarsko, imele bi se mu gotovo že postavne meje odkazati, da se svojih oblastniji predloženih pravil drži, ali še bolje, kot nepotrebno — uradno prepové. Potem bi utegnil še v našem zakotji kedaj zopet zavladati ljubi mir. Poprej, težko mogoče!

Kaj smo vse o izjavi o nas Slovincih od liberalca Hackelsberga v Graški poslanski zbornici slišali, nas je, če tudi ne nepričakovano, vendar močno iznenadilo. Da, krščansko ljubezen do bližnjega, to poznajo ti ljudje! Znano pa tudi vsepovsod je: liberalce še ni bil nikdar dober, vzoren kristjan. Toda primerjati napore in zahteve Slovencev (ki so nam za naš narodni obstanek potrebne), h kačji zalegi in kužnim mikrobom, to bi se od odlikancev vendar ne moglo pričakovati in zares hudo je tudi pravičnemu tam, kjer vlada le strast. Kaj naj tedaj celih 400.000 štajarskih Slovencev od Građea pričakuje in upa, to je s temi kratkimi besedami, češ, da tako zalego (zahteve namreč) je treba kar pri porodu vničiti in zatreti; zadostno, pa jasno povedano. Toda nič ne dé — se saj enkrat spoznamo.

Program Slovencev, zedinjenje slovenskih pokrajin v eno skupno celoto, vsiljujejo nam potem takem Nemci sami in gotovo bodo ga vnovič na beli dan priklicali, naj mi Slovenci še tako trdno o njem molčimo. Je li to od Nemcev pametno? Ni li to gola, pa slepa strast. Dobro, pa ne dolžite potem Slovencev.

Presvitli cesar ljubi vse svoje zveste podložnike, tedaj tudi Slovence — to je pokazalo velepomnilno Njegovo potovanje po naši zemlji — in ker preti sedaj Avstriji sploh in Slovincem posebej, dvojni sovražnik, eden od juga, drugi od severa, tudi res ne bo proti temu druge zaslombe, vsaj za prvi naval, kakor stvariti tu na južni strani krepko trdnjavo — Slovenijo. Potreba se utegne le premalo pokazati.

Toraj mislimo, da v teh razmerah, kakor smo sedaj, željo po zedinjenji Slovencev gojiti, ni nikakor več narodna prenapetost, ampak le znamenje

neomahljive zvestobe Slovencev do avstrijske cesarske hiše.

Z Reke, 15. okt. Volitve smo imeli v mestni zastop in še prav burne in živahne volitve, kakoršne so le mogoče v kraji, kjer je zastopana hrvaška, laška in madjarska narodnost. Volišče pred mestno zbornico okrasili so z ogerskimi zastavami, ktere je mnogoštevilna množica oblegala ter zijale prodajala. Ko so volilci jeli drug za drugim dohajati, je že množica za to skrbela, da je vsakega doletela primerna mu čast ali nečast, kakor ji je bil ravno priljubljen. Nekatere pozdravljali so z glasnimi „eljen“ in „živio“-klici, drugim so žvižgali in sikali za njimi, v katerem „odlikovanji“ je posebno laška mladež mojster brez primere. Kakor si Lah polente ne more misliti brez sira, tako zanj ni javnega nastopa, da ne bi žvižgal in sikal, ako mu ni kaj po volji. Edino pri guvernerji, grofu Zichy-ju, ko je na volišče stopil, vtihnili so sikavci in zaklicali mu „živio“, „eljen“ in „evviva“ nasproti. Najslabeje godila se je pa Starčevićancem. Zapuščajoče volišče, jih je nepopolnoljiva mačja godba spremljala, in žvižgali so jim, da je že ostudno postajalo. Tako izraževanje osobne naklonjenosti na javnem prostoru pri izvrševanju političnih državljskih dolžnosti zasluži pač ojstre graje.

Domače novice.

(*Deželni zbor kranjski*) je svoje letošnje zborovanje sklenil danes popoldne ob 1/2 3. ure s trikratnimi slava-, živio- in hoch-klici na presvitlega cesarja. Na dnevnem redu je bil med drugimi tudi predlog g. dr. Bleiweisa viteza Trsteniškega, da bi se blaznica Studenec odvzela preskrbljevanji z živežem in drugo potrebo usmiljenkam ter bi se taisto izročilo deželnemu odboru v lastno režijo. Deželni zbor je dotični predlog zavrgel.

(*Žalostno zapeli so zvono*) danes popoldne ob 1/2 4. uri pri tukajšnjih č. oo. frančiškanih. Sklenil je častno potovanje č. o. Andrej Kržič, brat č. g. katehetu Kržiču v tukajšnjem nunskem samostanu. Bil je goreč duhovnik, izvrsten in vesten spovednik in jako priljubljen redovnik, kojega bodo mnogo objokovali. Pogreb bo v ponedeljek ob 1/2 5. uri popoldne. Bog mu daj večni mir in pokoj.

(*Za študentovsko kuhinjo*) zložili so gospodje deželni poslanci pred svojim razhodom 100 gold., ki jih je g. Kersnik izročil msgn. Jeranu.

(*Vabilo k veselici*), ktero priredi „Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov“ v Šent-Vidu nad Ljubljano v nedeljo 26. oktobra 1884 v svojih prostorih. Spored: 1. Nagovor čast. g. predsednika. 2. Petje. 3. Tombola. Začetek ob 1/2 4. uri popoldne. Vstop prost. K tej veselici najuludneje vabi odbor.

(*Probatum est!*) Ravno danes smo čuli na ulici jako zanimiv pogovor dveh mladih „Gašperjev“. „Ti, danes sem že zopet dvojko vjel v latinščini.“ „Prav ti je, kaj si pa tako neumen!“ „Kako neumen, kaj morem jaz zato, če me profesor ne mara in mu nisem nikoli zadosti pripravljen; saj veš da mi tudi slovarja manjka.“ „Kako si bedast; napravi tako kakor jaz. Kedar mi je sila in se dvojke bojim, dregnem le enkrat v nos in takoj imam za polno ruto krvi, ktera me vselej dvojke reši. Vidiš, tako delaj in srečen boš!“

(*Nek tukajšni list*) v zadnji številki zopet po svoje napada mestni magistrat. Mogoče, da je to kedaj umestno. Ta pot pa se je močno urezal. Kar piše o neki luži v Streliških ulicah, je zelo pretirano, da ne rečem, nepotrebno. Taisti se dalje jezi, da o grdem vremenu ni mogoče pod rotovžem mimo čez stopnjice, ker tam ženske kruh prodajajo. To ni res. Sam sem že večkrat šel čez one stopnjice o takem času, a prometa niso ustavljale prodajalke. Ali nekaj družega tam promet moti. Tega pa dotični gospod vrednik ni še zapazil. Na stopnjicah rotovških prodajajo tudi prejo in predivo pri lepem in grdem vremenu. Takrat pa res ni mogoče mimo. Cel prostor je zatlačen s predivom in gorjé mu, kdor se mora tam skozi motati. Kmalo bi ga kdo ustavil, da je predivo kradel, toliko si ga nabere po obleki. Tu naj kdo pomaga, tu, zelo bi mu bili vsi hvaležni.

(*Duhovske spremembe v Goriški nadškofiji*). Č. g. Jožef Primšar, prvi kaplan v Cirknem, pojde kot vikar v Jagersčee; č. g. Anton Bratina, kaplan v Podmeleih, kot tak v Komen. Č. g. Janez Košar, dosedanji drugi kaplan v Cirknem, postane

tam prvi kaplan; na njegovo mesto pride novomašnik č. g. Nikolaj Kocijančič, v Podmelee pa č. g. Janez Berlot, novomašnik.

(Dober odgovor.) Te dni je prišla v gostilno pod Rožnikom gospá, zdaj že umrlega nemškutar-skega višjega uradnika s svojo hčerjo in se vsedla na gostilniško klop pred hišo. Gospodinja urno, kot po navadi, priteče in popraša, kaj da gospóda po-želi? „Nič“, odgovori gospa, ktera glavo malo pre-visoko nosi, nič, pri Vas je vse za nič, kava, vino, šokolada, kruh in meso. „Se ve da samo klopi naše so dobre“, bil je točni odgovor gospodinje.

(Obesil se je) na Ogečah blizu Rimskih toplic v noči 15. oktobra na nekem podu rudokop Janez Hiršel, doma pri Svibnu. Vrv se mu je vtrgala, in našli so ga zjutraj na podnih tleh z zadrgnjenim vratom, in tudi roke je imel zvezane in zamotane. Bil je bolan za zlatenico, in se je par dni tukaj okrog potikal.

(Znak časa.) Plemiči gredo za delom, posebno v tehnični stroki. H krati čitamo v uradnem listu, da je c. kr. trgovinsko ministerstvo dovolilo grofu Hugonu Henkel v zvezi z drugovi tehnične priprave za zgradbo železnice iz Volšperka na Koroškem do sklepa s c. kr. državno železnico pri Zeltwegu, Knittelfeldu ali pa Judenburgu za celo leto. Istotako dobil je pravico inženir in zgradbinski podjetnik g. Karol plem. Demuth v zvezi z drugovi za tehnično pripravo zgradbe železnice iz Celja po Savinski do-lini navzgor za šest mesecev.

(Kolera v Avstriji!) Kakor „Slov. Narod“ po-roča, umrl je ponoči od srede na četrtek v Zadru prvi človek — za kolero! Bil je Lah, ki je z ladijo prišel z Italijanskega po kupčiji v glavno mesto Dalmatinsko. Kaj se bode sedaj zgodilo? Najbrže bodo naši vladni krogi ta slučaj kolere zamolčali — in ladijo v Trst poslali, da bodo tam mogla širiti strašansko pošast! Pozor — merodajni krogi! Prva smrt za kolero nas vse opozarja na nevarnost.

Telegrami.

Dunaj, 18. oktobra. Deželni zbor dolenje-avstrijski dovolil je, da se pomnoži število poslancev za dva; da se predmestja Dunaj-ska prestavijo v mestno skupino in da se petakarjem da volilna pravica.

Braunschweig, 18. oktobra. Vojvoda je umrl ponoči ob 1/4 na 2.

Liverpol, 17. oktobra. Zasačen Oger se piše za Hovanerja. Rekel je, da ni nič hu-dega mislil; delal je v ameriškanskih rudoko-pih, kjer si je dinamita prihranil, ne da bi bil vedel, da je tisto prepovedano.

Kahira, 18. oktobra. Gordon se je vkvar-jal na 6. t. m. pred Shendi Metamineh, kamor je bombe vsipal in se ga je polastil.

Tujci.

16. oktobra.

Pri **Maliči**: Henrik Daeh, zasebnik, iz Londona. — Karl Friedl, inženir; Alojzij Wetzel, trgovec; S. Dessau, trgovec; Oton Hochhauser, trg. pot.; Adolf Hoffer, trg. pot., vsi z Dunaja. — Lovrene Willig, trg. pot., iz Warnsdorfa.

Pri **Južnem kolodvoru**: F. Köhm, trg. pot., iz Ham-burga. — Pater Jurij, trapist, iz Zavrha.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

18. oktobra.

Papirna renta po 100 gl.	80 gl.	90	kr.
Sreberna	82	05	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	102	95	"
Papirna renta, davka prosta	95	90	"
Akcije avstr.-ogerske banke	863	—	"
Kreditne akcije	285	30	"
London	122	—	"
Srebro	—	—	"
Ces. cekini	5	78	"
Francoski napoleond.	9	69	"
Nemške marke	59	80	"

Naznanilo.

Podpisani slavnemu občinstvu vljudo naznanja, da je 15. t. m. Pred Škofijo št. 11, na-sproti Senklavške cerkvi, odprl svojo

ново brivnico.

Prevzame vsa v lasničarstvo spadajoča dela po najnižjih cenah, ter se slavnemu p. n. občinstvu pri-poroča za mnogobrojni obisk.

Z odličnim spoštovanjem priporoča se

(2) **Juraj Vidak,**
brivec.

Umrli so:

15. okt. Frano Pečnik, delavec, 29 let, ulice na Grad št. 12, jetika.

16. okt. Reza Plahutnik, delavka, 38 let, Stari trg št. 11, jetika. — Jera Breskvar, delavka, 71 let, Trnovska ulice št. 13, oslabljenje v starosti.

17. okt. Antonija Kastelic, čevljarjeva hči, 3 dni, Kolo-dvorske ulice št. 24, Trismus.

V bolnišnici:

16. okt. Peter Farabosco, delavec, 24 let, srčna napaka. — Urša Zotlar, gostija, 65 let, srčna napaka.

LEOPOLD TRATNIK,

poprej

Matej Schreiner,
izdelovalec cerkvenega orodja
in posode,
v Ljubljani,
Sv. Petra cesta šte. 24.

Prečastiti duhovščini in p. n. gospodom cerkve-nim predstojnikom priporoča svojo že staro, daleč okolo dobro poznano

delavnico cerkvenega orodja.

Zdaj izdeluje se vse prav lepo in močno, po no-vih obrisih in modelih; vse orodje bode izdelano v zlogih primerno cerkvam, n. pr. gotičnem, roman-skem itd.; tudi imam v zalogi več reči izdelanih, kot monštrance, kelihe, lampe, križe za ban-dera in altarje, svečnike mnogovrstne velikosti, dobro posrebrene, tudi izdelujem rumene, ka-koršne kdo želi; stare cerkveno orodje bode na novo pozlateno in posrebreno; strelovodi, ker morajo večkrat pozlateni biti, bodo v ognju po-zlateni.

Naročena dela izvršujejo se v vsa-koršnem zlogu natančno po nakazanem obrisu točno in kar mogoče po nizki ceni.

Za dobro pozlatenje in srebrjenje je garantirano. (10)

49 komadov za samo 7 gold. 60 kr.

Žlice, noži in vilice
iz
Britanije-srebra

s fabriškim pečatom.

Silno potrebno za vsako družino!
Čujte, pozor, in strmite!

Za deset let jamčim pismeno vsakemu, kdor si kupi pri meni namizje iz britanije-srebra, katero je poprej več nego 30 goldinarjev veljalo, da mu ostane belo, kakor pravo srebro. Namizje za obed in za desert je iz čistega, tež-kega in masivnega britanije-srebra, katero je skoraj tolišne vred-nosti kakor pravo srebro, ter se sedaj skoraj zastoj le za pravo svojo ceno prodaja.

Garnitura obstoji iz sledečega:

- 6 namiznih nožev z izvrstno jekleno klino,
- 6 pravih anglo-brit. srebrnih vilic,
- 6 masivnih anglo-brit. srebrnih žlic,
- 12 anglo-brit. srebrnih žličic za kavo,
- 1 težka anglo-brit. srebrna zajemalka za juho,
- 1 masivna anglo-brit. srebrna posnemača za mleko, (4)
- 3 masivne anglo-brit. srebrne žlice za desert,
- 3 prave anglo-brit. srebrne vilice za desert,
- 1 izvrstno skrinjico za poper ali sladkor,
- 6 tás lepo eizeliranih,
- 1 cedilce za čaj najbolj fino,
- 2 lepa svetilnika za salon,
- 1 prekrasna krušnica indijski in kitajski vdolbena.

49 reči, to je, 49 komadov, ki se lahko dobé proti predplači zneska ali pa po poštnem povzetju za 7 gl. 60 kr.

Svarilo! Le ono britanije-srebro je pravo, katero ima zgoraj naveden pečat vtisnjen.

Za dokaz da moja ponudba

ni sleparija

se obvežem tukaj javno, vsako blago, katero bi komu včas ne bilo, brez ugovora nazaj vzeti. Vsak ga sme toraj brez zgube naročiti.

Kdor želi dobrega in solidnega blaga, obrne naj se hitro, dokler je še kaj zaloge, zaupljivo le na

Rabinovics,
Haupt-Depot der Anglo-Britan. Silberfabrik, Wien, II.,
Schiffamtsgasse 20.

Snažilni prah za navedeno namizje prodajam v škatlicah po 15 kr.

Zahvaljeva se prečastiti duhovščini in p. n. občinstvu za do zdaj mu skazano zaupanje z mnogimi naročili, priporoča še nadalje

F. Caserman,
krojač,

v Ljubljani, gledališke ulice št. 4,

svojo bogato zalogo najboljšega in vsakovrstnega sukna, ter izdeluje vse krojaške dela za gospode točno in po jako nizki ceni. (8)

J. pl. Trnkóczy,

lekar „pri zlatem samorogu“,

priporoča in razpošilja s poštnim povzetjem

Marijaceljske kapljice

za želodec,

MARIA-ZELLER
TROPFEN
NUR - ECHT BEI
APOTHEKER TRNKOCZY
WABACH 1 STÜCK 20

kterim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo iz-vrsten vspeli pri vseh boleznih v želodcu in so neprekosljivo sredstvo zoper: mankanje slasti pri jedi, slab želodec, urák, vetrove, koliko, zlatenico, bljuvanje, glavoból, kré v želodcu, bitje srca, zaba-sanje, gliste, bolezni na vran-ci, na jetrih in zoper zlato žilo. 1 Steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo 8 gold.

Svarilo! Opozar-jamo, da se tiste istište Ma-rijaceljske kapljice dobivajo samo v lekarni pri „Samorogu“ zraven rotočva na Mestnem trgu v Ljubljani pri J. pl. Trnkóczy-ju. Razpošiljava se le jeden tucat.

Cvet zoper trganje

po dr. Maliču,

je odločno najboljšo zdravilo zoper pro-tin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter žicah, oteklino, otrpnele ude in kite itd., malo časa če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvetu zoper trganje po dr. Maliču“ z zraven stoječim zna-menjem; 1 stekl. 50 kr.

Stuhmarte.

Zahvala.

Gospodu J. pl. Trnkóczyju, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na protinski bolezni na nogi silno trpeli in razna domača zdravila brezuspešno rabili. Ko je pa bolezni čedalje hujša prihajala in vže več dni niso mogli stopiti na nogo, spomnim se na Vaš dr. Maličev protinski cvet za 50 kr. ter si ga nemudoma naro-čim. In res, imel je čudovit vspeli, da so se po kratki rabi tega zdravila opostili mučnih bolečin. S popol-nim prepričanjem priznavam toraj dr. Maličev pro-tinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bol-niku v jednaki bolezni priporočam. Vaši blagorodnosti pa izrekam najpriserično zahvalo, vzsem spoštova-njem udani

Franc Jug,

(29) posestnik v Šmarji p. Celji.

Planinski želiščni sirop kranjski,

izboren zoper kašelj, hripavost, vratobol, prsne in pljučne bolečine; 1 stekl. 56 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in siropi.

Pomuhljevo (Dorsch)

jetrno **POMUHLJEVO** olje,

najboljše vrste, izborno zoper bramore, pljučnico, kožne izpuške in bezgavne oteklino. 1 stekl. 60 kr.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživljajoče, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Kričistilne kroglice,

c. k. priv.,

ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se vže tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobólu, otrpnjenih udih, skuženem želodcu, jetrih in obistnih boleznih, v škatljah à 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. Razpošiljava se le jeden zavoj.

Izvrstna homeopatična zdravila se pri nas zmirom frišne dobivajo.

Naročila z dežele izvrše se takoj

v lekarni pri „samorogu“

Jul. pl. Trnkóczy-ja

na mestnem trgu v Ljubljani.

V Katoliški Bukvarni v Ljubljani

se dobivajo podobice Matere Božje na lepem papirju, na kterih so natisnjene molitve, ki se po vsaki tihi sv. maši z mašnikom opravljajo. 100 podobice velja 3 gl.